

JEESUS AUTTAA HÄDÄSSÄ

Matt. 8:23-27

23. Jeesus astui veneeseen, ja hänen opetuslapsensa seurasivat häntä.

24. Järvellä nousi kova myrsky, niin että vene oli peittymäisillään aaltoihin. Mutta Jeesus nukkui.

25. He menivät ja herättivät hänet sanoen: "Herra, auta, me hukumme."

26. Jeesus sanoi heille: "Te vähäuskoiset, miksi olette pelkureita?" Hän nousi ja nuhteli tuulia ja järveä, ja tuli aivan tyven.

27. Ihmiset hämmästyivät ja sanoivat: "Millainen tämä onkaan, kun sekä tuulet että järvi tottelevat häntä?"

Pelko

Mitä Sinä pelkää? Tai ketä Sinä pelkää? Pelko on yleisinhimillinen ja erittäin voimakkaasti ihmisten elämää muovaava todellisuus? Pelolla on monet kasvot. On lasten pelkoa, kun vanhemmat juovat tai koulukaverit kiusaavat. On ihmispelkoa, mitä muut sanovat? On työttömyyden pelkoa ja epäonnistumisen pelkoa. On hyljätyksi tulemisen pelkoa ja rikosten pelkoa. On nimetöntä elämän pelkoa ja kipeää tiedostettua kuoleman pelkoa. Taloudellisen turvallisuuden menettämisen pelkoa, on sodan, onnettomuuksien tai sairauden pelkoa. On säikähtymisten ajoittain paljastamaa käsittämättömän syvää kauhua, iankaikkisen tuomion ja kadotuksen pelkoa. On omien pelkojen pelkoa, masennuksen ja unettomuuden pelkoa. On syyllisyyden paljastumisen ja häpeään joutumisen pelkoa. On aiheellisia ja perusteltuja pelkoja ja sitten kuvittelun synnyttämiä, mutta silti todellisia pelkoa. On vainon tai ajolahdin uhriksi joutumisen pelkoa.

Pelko voi toisaalta lamauttaa ihmisen, mutta usein se saa ihmisen toimimaan kaikella mahdollisella tavalla suojautuakseen uhkakuvia vastaan. Vakuutuksia hankitaan, lukkoja ja palohälytysjärjestelmiä kehitetään, terveyttä hoidetaan ja talousriskejä pyritään välttämään. Työ- ja liikenneturvallisuuteen, ympäristön puhtauteen ja puolustusvoimiin sekä poliisijärjestelmiin satsataan. Poliitikassa ratkaisevat usein turvallisuuskysymykset. Sotien ja katastrofien jalkoihin jääneet ihmiset pyrkivät pakenemaan turvallisempiin maihin.

Mutta mitä ikinä ihminen voi turvallisuutensa parantamiseksi tehdä, pelkojen viimeinen ja varsinainen syy kuolema ei väisty. Se tulee joka tapauksessa. Kaikkien muiden pelkojen viimeinen yhteinen nimittäjä on juuri tuossa majesteetissa, jota kukaan ei lopulta kuitenkaan voi väistää. Kuolemanpelon viimeinen syy taas on ihmisen omantunnon todistus siitä, että hän ei mitenkään voi selvitä kuolemaa seuraavasta tuomiosta, sillä hän on syyllinen niin ihmisten kuin Jumalankin edessä.

Pelon kokemisen voimakkuudessa on suuria yksilöllisiä eroja. Joku on arka ja pälyilee jatkuvasti ympärilleen. Joku toinen näyttää kulkevan kuin pystypäin jopa suurissakin vaikeuksissa. Pelkoja voidaan siis torjua tai niiden valtaan voidaan joutua täysin. Aiheettomista peloista voidaan myös vapautua, mutta ihmisen viimeiseen pelkoon kuolemasta eivät mitkään järkiselitykset eivätkä parhaatkaan terapiat tehoa.

Pelko ja usko

Pelon vastakohta ei ole rohkeus vaan usko, joka turvaa sellaiseen suureen, iankaikkiseen ja väkevään Henkilöön, joka on kuoleman ja sen syyn synnin syyllisyyden kukistanut ja

kykenee huolehtimaan Häneen turvaavasta ihmisestä niin elämän kestäessä kuin kuolemankin läpi. Tällainen kuoleman voittanut, synneistä vapauttava ja meitä rakastava Henkilö on Herra Jeesus Kristus. Siksi Raamattu kehottaa meitä pelkäämään Jumalaa eli asettamaan Hänet kaikessa auktoriteetiksemme, hallitsijaksemme ja kunnioitukseemme ja kuuliaisuutemme kohteeksi. Joka ottaa Jumalan todesta, sen ei tarvitse pelätä mitään muuta:

"Mutta älkää antako heidän pelkonsa peljättää itseänne, älkääkä hämmästykö", vaan pyhittäkää Herra Kristus sydämissänne. (1 Piet. 3:14-15)

Synti ja pelko

Ennen syntiin lankeemusta ihminen ei tuntenut pelkoa, sillä hänellä oli täysi turva Jumalan yhteydessä. Synti toi mukanaan syyllisyyden ja pelon. Ihmisen varsinaiseksi pelon aiheeksi tuli itse Jumala. Miten hän voisi selvitä rikkoneena, syyllisenä, omasta syystä Jumalan tahdon hyljänneenä pyhän, puhtaan ja oikeudenmukaisen Jumalan edessä. Ihminen yritti kätkeytyä peloissaan Jumalan silmien edestä. Kun synti vielä sokaisi hänen järkensä, hänen pelkonsa sumensi hänen silmänsä kokonaan Jumalan rakkaudelta, joka ei ollut päättynyt, vaikka ihminen olikin hyljännyt Herran.

Vaikka syyllisyys ja pelko ovatkin suuria kirouksia ihmisen elämässä, on Jumalan armoa se, että syntiin langennut ihminen pelkää ja tuntee omantunnon syytöksiä. Ne ovat muistutusta siitä, että ihmisen on löydettävä tie takaisin Jumalan yhteyteen, voidakseen löytää tien vapautteen syyllisyydestä. Pelko voi siis ajaa ihmisen liikkeelle etsimään iankaikkista turvapaikkaa.

Michikon stoori

Lähetystyössä Japanissa tapasin erään Michiko nimisen 18 -vuotiaan neitosen, joka oli tullut kristittyjen opiskelijoiden ryhmän mukana avustamaan seurakuntaamme evankelioimistapahtumaan. Eräässä tilaisuudessa hän kertoi oman tiensä Kristuksen luo. Hän oli kotoisin Shikokun vuoristoiselta alueelta, jossa ei ole ainoatakaan kristillistä kirkkoa. Hän oli kasvanut tavallisessa japanilaishkodissa, jossa palveltiin shintohenkiä ja buddhalaisia vainajahenkiä. Hänen ollessaan kymmenvuotias vuonna 1977 Shikokun yli erittäin raju taifuuni, pyörremyrsky. Myrsky alkoi siten, että ensin satoi 5 vuorokautta aivan kaatamalla. Vuoristossa noiden päivien aikana satoi kokonaista 2 metriä vettä eli saman verran kuin Tuusniemellä sataa yhteensä kolmessa vuodessa.

Sateiden alkaessa Michikon isä ja äiti olivat kotoa poissa, eivätkä päässeet tulemaan takaisin kuin vasta parin viikon kuluttua, koska vuoristotie heille huuhtoutui pois parista sadasta kohdasta. Hän oli siis sisarustensa ja isoisänsä kanssa kotona talossa, joka sijaitsi jokilaaksossa vuoren rinteellä sen verran korkealla, että kun tulvat veivät mennessään joen rannalla sijaitsevan kylän rakennuksia, ihmisiä tuli tultua pakoont ylempiin taloihin. Eräs naapureista tuli heille.

Siinä vaiheessa Michikoa rupesi todella pelottamaan. Pelon keskellä hänen mieleensä palautui asia runsaan viikon takaa. Hänen äitinsä oli käynyt Tokushiman kaupungissa (noin 1½ tunnin matkan päässä heiltä) ostoksilla. Tuliaisiksi hän oli tuonut Michikolle kuvakirjan, koska tiesi Michikon pitävän lukemisesta. Vaikka äiti ei ollut mikään kristitty, hän oli ostanut kirjakaupasta Kuvaraamatun. Siitä Michiko ensi kertaa elämässään luki

nimen Jeesus Kristus. Kirjassa hän oli pysähtynyt myös sen kuvan eteen, missä Jeesus myrskyn keskellä nuhtelee tuulta ja tulee täysin tyven.

Pelkonsa keskellä Michiko ajatteli, että Jeesus Kristus kykenisi heitäkin auttamaan. Siksi hän liitti kätensä yhteen ja rukoi:

"Jeesus Kristus, pelasta minut ja meidän perhe, niin ettei yksikään meistä kuolisi tässä taifuunissa."

Rukous osoittautui erittäin aiheelliseksi, sillä myrskyn viimeisenä päivänä tapahtui se, mitä kyläläiset olivat eniten pelänneet. Rankkasateiden kostuttama hiekkaperäinen vuorenrinne kylän yläpuolelta sortui kylän päälle surmaten 32 kyläläistä. Valtava hiekka, sora, kivi ja mutavyöry osui myös suoraan heidän taloonsa. Alakerta meni täysin kappaleiksi ja siellä ollut naapuri kuoli, mutta jokin voima tarttui yläkertaan ja piti sen koossa, vaikka se siirtyikin paikaltaan. Heidän perheensä jäsenet olivat yläkerrassa eikä kukaan heistä edes loukkaantunut.

Michiko jäi ihmettelemään, kuka ja millainen on tuo Jeesus Kristus, joka kuuli hänen rukouksensa. Hän kyseli vanhemmiltaan ja opettajiltaan asiaa, mutta kukaan ei tiennyt Jeesuksesta muuta kuin, että kysymys on kristittyjen Jumalasta. Kysymys jäi vaivaamaan Michikon mieltä. Kesti seitsemän vuotta ennenkuin hän sai vastauksen, sillä hänen kotinsa lähitienoilla ei ollut ainoatakaan kristillistä kirkkoa eikä yhtään kristittyä, jolta hän olisi voinut asiaa tiedustella.

Ylioppilaaksi valmistuttuaan Michiko muutti suureen yliopistokaupunkiin ja sieltä hän löysi kirkon. Ensi töikseen hän meni tapaamaan pastoria ja kysyi:

"Kuka ja millainen on Jeesus?"

Kuultuaan Michikon tarinan pastori selitti:

"Jeesus on tehnyt suunnattomasti paljon enemmän sinun hyväksesi kuin vain pelastanut teidän perheen inhimillisesti katsoen varmalta kuolemalta. Hän on antanut itsensä sinun sijaisnasi kärsimyksiin ja kuolemaan Golgatan ristillä, jotta kaikki sinun pahat tekosi ja pahuutesi annettaisiin sinulle anteeksi ja sinä saisit iankaikkisen elämän Hänen yhteydessään."

Michiko kiinnostui kuulemastaan ja kysyi:

"Miten minun olisi mahdollista oppia tuntemaan Jeesus Kristus?"

Pastori antoi hänelle Uuden testamentin ja sanoi:

"Jeesus Kristus puhuu tässä omassa sanassaan ja sinä voit puhua hänelle rukouksessa." Niin Michiko alkoi pastorin kanssa tutkia Jumalan sanaa ja eräänä päivänä hän sai kokea, miten hänen syntinsä pyyhittiin pois ja Jeesus Kristus tuli Pyhässä Hengessä hänen sydämeensä asumaan. Pian sen jälkeen hänet kastettiin. Hänestä kasvoi innokas Herran todistaja opiskelijamaailmassa.

Jeesuksen kanssa myrskyyn

Tekstissämme Jeesus lähti opetuslastensa kanssa yhtä matkaa veneellä Galilean järven toiselle puolelle. Se, että tänäänkin lähdemme Herran ohjeiden mukaisesti ja Hänen seurassaan toimimaan, ei takaa sitä, että matka olisi helppo ja tyyni. Herra, joka hallitsee myrskyt ja kaiken elämän todellisuuden, antaa omilleen monenlaisia myrskyjä, jotta niiden kautta he oppisivat tuntemaan Häntä entistä syvemmin. Jeesuksen seuraamiseen kuuluu itsensä kieltämistä, ristin kantamista ja monia ahdistuksia, niin kuin Hän itse lupaa. Mutta kaikkien niiden keskellä Hän itse on omiensa kanssa.

Opetuslapset olivat kalastuksen ammattilaisia ja monet myrskyt kokeneita purjehtijoita. Heidän kokemuksella mitattuna Jeesus oli maakrapu. Silti Hän nukkui aalloilla hyppivässä ja pomppivassa veneessä, joka alkoi uhkaavasti täyttyä vedellä. Venehallinnan ammattilaiset joutuivat paniikin valtaan. Jeesuksen kyky nukkua tuollaisissa olosuhteissa kertoo toisaalta Hänen aidosta ihmisyydestään. Hän oli todellakin fyysisesti väsynyt. Mutta vielä enemmän se kertoo Hänen täydellisestä luottamuksestaan Isään. Jeesus tiesi, että mikään ei Häntä eikä opetuslapsia todellisuudessa uhannut, vaikka inhimillisin mittapuun tilanne näytti epätoivoiselta.

Herra pelasta

Opetuslasten herätyshuuto Jeesukselle: "Herra, pelasta meidät! Me hukumme," sisälsi syvemmän totuuden kuin vain fyysisen hukkumisen pelon. Jeesuksen vuorisaarnan vastikään kuulleina ja Jeesuksen pyhyydellä omaa elämäänsä mittailleina heille oli selvinnyt, että he hukkuisivat myös synteihinsä, ellei Jeesus heitä pelastaisi. Tilanne paljasti heille, että vain Jeesus kykeni huolehtimaan sekä heidän ajallisesta turvallisuudestaan että heidän sielujensa pelastuksesta.

Vaikka Jeesus nuhteli heitä vähäuskoisuudesta, Hän ei nuhdellut heitä epäuskosta. Sillä uskoa on jo se, että ihminen hädässään kääntyy Herran puoleen ja huutaa Häntä avuksi. Heidän uskonsa vähäisyys oli siinä, että heille ei riittänyt pelkkä Jeesuksen läsnäolo turvallisuuden perustaksi. He olivat juuri nähneet Jeesuksen parantavan sairaita ja tekevän suuria ihmeitä, mutta silti he eivät kyenneet soveltamaan näkemäänsä uuteen elämän tilanteeseen. He tunsivat siis vielä aivan liian pienen Jeesuksen. Suuri usko on sitä, että tuntee Jeesusta niin paljon, että voi olla turvassa elämän kaikissa tilanteissa - vieläpä kuolemassakin, koska Jeesus on kuolemankin kukistanut.

Jeesus lisää uskoa

Mutta Jeesus ei jättänyt heitä vähäisen uskon valtaan, vaan tynnyttämällä myrskyn osoitti, että Hän itse on luonnonvoimien Luoja ja Herra. Opetuslasten silmät avautuivat näkemään Jeesuksen suuruuden. He ilmaisivat sen ymmärrettävästi hämmästyksenä:

"Millainen tämä onkaan, kun sekä tuulet että järvi tottelevat häntä?"

Tämä hämmästyksensä kertoo, että he tajusivat olevansa tekemisissä heidän ymmärryksensä ylittävän Persoonan kanssa. He tajusivat myös, että mikään ei olisi heidän turvallisuutensa ja pelastuksensa kannalta tärkeämpää, kuin päästä syvemmälle Jeesuksen olemusta ja suuruutta.

Usko ja luottamus Jeesukseen kasvaa Hänen sanansa äärellä, hänen tekojaan tarkkaamalla. Herra voi ja haluaa viedä omansa syvempään uskoon.

Ito laivassa

Joitakin vuosia sitten 90 vuotiaana kirkkauteen päässyt japanilainen pastori Eiichi Ito kertoo eräästä elämänsä tilanteesta, jossa Herra vapautti hänet pelosta ja vei syvemmälle tuntemiseensa:

"Elettiin sodanjälkeistä aikaa. Kiersin normaalin seurakuntatyöni lisäksi julistamassa Sanaa eri puolilla Japania. Eräänä sunnuntai-iltana nousin pieneen laivaan Wakayaman satamasta palatakseeni Shikokun saarelle. Noihin aikoihin säätiedotukset eivät olleet yhtä luotettavia kuin nykyään ja niinpä laivan yllätti taifuuni kesken matkan. Pieni laiva

hyppelehti ja pomppi kuin kaarnapursi valtavilla aalloilla. Miehistö komensi matkustajat pukemaan pelastusliivit ylleen, sillä tilanne oli epätoivoinen.

"Seisoin laivan eräässä portaikossa pidellen kaikin voimin kiinni kaiteesta pysyäkseen edes jotenkin paikallani. Kävin rukoustaistelua sydämessäni. Oman taivaaseen pääsemiseni suhteen ei minulla ollut huolta, sillä tiesin, että pelastuisin Jeesuksen uhrityön tähden perille kirkkauteen, vaikka laiva hukkuisikin:

'Mutta Herra, miten vaimoni parivuotias pikku poikamme ja vanha äitini, jotka olet antanut minun huollettavakseni, selviävät näinä ankeina aikoina ilman minua.' Hiljaa Herran Pyhä Henki palautti mieleeni, miten Herra oli huolehtinut meistä sodan aikana Kiinan lähetystyössä ja sieltä takaisin tuhoutuneeseen Japaniin. Herra muistutti minulle:

'Kykenen kyllä huolehtimaan vaimostasi, pojastasi ja äidistäsi, vaikka matkasi päättyisikin nyt.'

Sydämeni täytti sanoin kuvaamaton rauha ja huulilleni nousivat erään tutun virren sävelet, jotka puhuvat Herran täydellisestä huolenpidosta kaikissa elämän tilanteissa.

"Samassa kuulin kajuutan puolelta hysteeristen matkustajatoveriini avunhuutoja ja lähdin heitä auttamaan. Kaikkien suureksi hämmästyksesi laiva selvisi kuin selvisikin uppoamatta Komatsushiman satamaan asti."

Entä Sinä ja minä?

Voi olla, että Sinä ja minä olemme pelkureita ja vähäuskoisia. Mutta Herra Jeesus Kristus ei jätä meitä yksin. Hän on heikkouskoistenkin seurassa ja vastaa siitä, että hekin pääsevät perille Jumalan valtakuntaan ja perille asti kirkkauteen. Mutta Herra kyllä haluaisi, että Sinä oppisit luottamaan Häneen, sillä vain siten sinä voit vapautua turhista peloista. "Älä pelkää, sillä Herra itse on Sinun kanssasi."

Jos tiedät vielä olevasi Jeesuksen valtakunnan ulkopuolella, Herra kutsuu Sinua tulemaan luokseen. Hän haluaa vapauttaa Sinut synnin ja pelon taakoista turvallisuuteen, joka kestää olosuhteista riippumatta. Käy Hänen luokseen syntisi ja epäuskosi tunnustaen. Pyydä niitä anteeksi ja ota Hänet vastaan oman elämäsi purteen.